

Beste lezers,

Juni, 2012

Hier is onze jaarlijkse nieuwsbrief weer, met onder andere een kort verslag van het publieks evenement op 20 augustus, een uitgebreid stuk over onze studentes, het financiële jaarverslag en een mooi fotoverslag van het crècheproject dat we ondersteunen. Vorige maand is de derde groep van 20 vrouwen weer met de opleiding "ontwikkeling van het jonge kind" begonnen.

Veel leesplezier

Publieksevenement op 20 augustus

Zoals wij in onze vorige nieuwsbrief meldden, heeft onze stichting op 2 februari 2011, de dag van de Delftse Wereldburger, een prijs gewonnen van de gemeente Delft. De prijs was bedoeld om een publieksevenement te organiseren waarin een aantal belangrijke millenniumdoelen gepromoot worden (zoals eerlijke handel en gelijke rechten voor mannen en vrouwen). Verder was natuurlijk de bedoeling van het evenement om Malibongwe te promoten.

Op zaterdag 20 augustus was het zover, het publieksevenement van Stichting Malibongwe, opleidingsfonds voor zwarte vrouwen in Zuid Afrika, vond plaats op de Markt in Delft. In het stralende zonnetje bekeken bezoekers onder het genot van een fairtrade hapje en drankje de fototentoonstelling van de studentes die een opleiding dankzij uw steun kunnen volgen. Tegen de middag waren tot ver in het centrum de trommelgeluiden van de djembé's te horen. Tientallen mensen, jong en oud, schoven aan bij de djembé workshop. Veel kinderen gingen naar huis met een eigen gemaakt Afrikaans muziekinstrumentje.

Tijdens de quiz over de millenniumdoelen en Zuid-Afrika, konden velen nog het één en ander over deze onderwerpen leren. Alles bij elkaar een geslaagde dag, met een educatief tintje.

Studentes

Onze studentes moeten, om in aanmerking te komen voor vervolg van de financiële steun, voldoen aan enkele verplichtingen. Ze sturen elk jaar hun resultaten en een verslag over hoe het met ze gaat. In deze nieuwsbrief krijgt u een samenvatting van wat verslagen, met stukken eruit die interessant zijn. Vaak schrijven de vrouwen dat ze zonder de steun van Malibongwe niet hadden kunnen studeren.

Aluta begint haar verslag met: *Je voeten brengen je slechts zo ver als je hersenen zich willen voorstellen.* Deze zin speelde steeds door haar hoofd. Het jaar bracht haar veerkracht en ontwikkeling. Ze werkt hard voor haar studie accountancy en doet het goed. Daarnaast, vertelt ze, is ze betrokken bij een project van jongeren van 13 – 18 jaar in de gevangenis. Ze zegt erover: *Om een baken van licht te zijn in een leven dat aanvoelt alsof er niets meer is, en de hoop te zien in die jonge ogen als ze zich realiseren dat ze veel meer kunnen dan wat ze op dit moment zijn, is een bijzondere ervaring voor ieder. Het maakt dat ik de dingen die ik heb waardeer.*

Siphesile schrijft dat het universiteitsleven leuk is: *Het geeft iemand onafhankelijkheid omdat je je eigen beslissingen neemt over je leven en als het verkeerd gaat kun je altijd leren van je fouten. Het universiteitsleven laat me zien waar ik sta in het leven en als ik iets wil bereiken in mijn carrière moet ik serieus zijn met mijn werk.* Ze zegt ook dat het er heel anders aan toegaat dan op de middelbare school: nu mag ze niet zomaar een test overdoen als het de eerste keer mis gaat. Dat betekent dat er geen tijd is voor spelletjes, elk moment telt en elke hulp is welkom. Samenwerking met anderen is nu belangrijker geworden.

Sibongile schrijft een lang verslag over haar ervaringen van de afgelopen jaren. Na haar basis studie voor psycholoog kon ze twee jaar lang geen werk vinden. De dag na het overlijden van haar moeder kreeg ze een tijdelijke

baan voor twee jaar. Daarna is ze met steun van Malibongwe haar Honours in Gender studies gaan doen. Het kostte haar wat moeite om zich weer aan het leven op de universiteit aan te passen, er was veel veranderd en ze was ouder dan de meeste andere studenten. Toch lukte dit al snel. Ze schrijft: *Vrouwen hebben absoluut een lange weg te gaan en vanwege onze cultuur van onderdrukking en ongelijkheid, tel ik mijn zegeningen elke dag dat ik de kans heb gekregen om te studeren. In de omgeving waar ik opgroeide is het normaal dat vrouwen in de keuken blijven en afhankelijk zijn van mannen. Als ze werk hebben, worden ze over het algemeen lager betaald dan mannen. De realiteit is dat veel te weinig vrouwen zich losmaken uit de cirkel van mishandeling, de situatie van HIV en aids en de bittere nasmaak van de jaren van apartheid.* Inmiddels heeft Sibongile een werk- en studiecontract bij het ministerie van onderwijs. Het geeft haar de kans om zich verder te ontwikkelen en ook haar inkomen zelf te verzorgen.

Sindiswa is net afgestudeerd. Ze stuurt ons foto's van de ceremonie, en schrijft dat dit niet gelukt zou zijn zonder de hulp van Malibongwe. Ze heeft economie gestudeerd. We hopen dat ze snel een goede baan zal vinden.

Euvon is bezig aan haar laatste jaar om lerares te worden. Ze is opgetogen dat het allemaal goed gaat en dat ze nu bijna een gekwalificeerde lerares zal zijn. Ze heeft alle vakken met ruime voldoendes afgesloten tot nu toe. Naast haar studie heeft ze een druk gezin, dat ook een deel van haar aandacht vraagt. Dus zijn we blij dat het haar lukt die dingen zo goed te combineren. Later zal ze een ruimer inkomen kunnen hebben en zo haar kinderen de kans kunnen bieden zich te ontwikkelen.

Lungelwa studeert voor sociaal werker. Ze is begin 30, komt uit een gezin van vier kinderen en is zelf ook alleenstaande ouder van een zoontje van zes. Ze schrijft dat ze met een groep medestudenten de opdracht heeft ge-

kregen om een project te starten in een woon-gemeenschap om de bewoners te helpen bij hun ontwikkeling. Ze hebben een start gemaakt met de renovatie van een dagopvang die slechts één ruimte groot is en in slechte conditie. Daarvoor hebben ze sponsors gezocht, wat niet altijd gemakkelijk was en de bewoners van de woongemeenschap geholpen zichzelf verder te helpen. Ze is er met de studentengroep een heel jaar mee bezig geweest. De universiteit was erg tevreden over hun werk, ze waren de beste van 27 groepen. Ze schrijft: *Ik heb gemerkt dat de mensen wel de vaardigheden en middelen hebben, maar dat ze informatie missen waar ze moeten zijn en hoe ze de middelen moeten gebruiken. Ik denk dat met de hulp van de sociaal werkers en andere instellingen de rurale gebieden ontwikkeld kunnen worden. Het werk in de woongemeenschap motiveerde me, en ik zou mijn masters willen doen en in de toekomst een maatschappelijk ontwikkelaar willen worden.*

Er zijn een aantal studentes (bijna) klaar met hun studie. Er komen dus ook weer nieuwe studentes bij dit jaar. We hebben er alweer drie geaccepteerd en mogelijk komen er nog vijf bij. In onze volgende nieuwsbrief leest u meer over hen.

Nieuwsberichten uit Zuid-Afrika

Uit Groene Amsterdamer van 26 april 2012, een artikel van Fred de Vries

Nieuwe ontwikkelingen in Zuid-Afrika

Aan de westzijde van Johannesburg ontstaat een nieuw Zuid-Afrika. In moordend tempo worden huisjes gebouwd voor een heterogene, interracial middenklasse. Hard werkende tweeverdieners, die zich losmaken uit hun extended families, waarvan de leden altijd verwachten dat het zuurverdiende geld verdeeld wordt onder hen. Natuurlijk wordt de nieuwe leefwijze gezien als verraad. Maar de jonge zwarten ontvluchten de township, zodra zij het zich kunnen permitteren.

Soms helpt de oudere generatie hen al op weg. Zoals de familie Chirwa. In 1972 nam ze afscheid van Soweto, waar ze 32 jaar woonde. Er waren drie redenen vertelt de 69-jarige moeder Nonkonzo. Het onderwijs van haar kinderen, een verlangen naar privacy en zij zou dan dicht bij haar werk wonen. Zij werkt als verpleegster en haar man heeft een baan bij een groot concern. Hun drie kinderen gingen allang naar privéscholen buiten Soweto. Daar moest de familie altijd rekening voor afleggen in de township; naar een dure blanke school gaan hoort niet. Soms werden de kin-

deren tegengehouden door verveelde (en ja-loerse?) township jongeren.

De Chirwa's negeerden alle verwijten en kochten een huisje in Radiokop, een wijk aan de westkant van Jo'burg. Toendertijd nog lillig. Hun naaste burens waren Polen. Zij accepteerden ons meteen zonder problemen, zegt Nonkozo. Inmiddels wonen er drie zwarte en een kleurlingfamilie in hun straat. Ze hebben er geen spijt van. Het enige wat ze missen is hun kerk. In Soweto was de dienst met dans en veel zang.

De wijk is opgezet door een zekere Charl Fitzgerald. Hij zag begin jaren negentig de behoefte. De bouwgrond was toen nog goedkoop. Hij zette huizen neer met een oppervlakte van 60 vierkante meter, met twee slaapkamers en een klein tuintje, dat weinig onderhoud vergt. De trend zet zich voort in andere steden. Echt een begin opwaarts?

Jaarverslag

Voor het jaar 2011 heeft Stichting Malibongwe weer een officieel jaarverslag gemaakt.

U kunt het terugvinden op onze website www.malibongwe.nl

Voorheen gebruikten we onze jaarlijkse nieuwsbrief als jaarverslag, maar de vermelding op goede doelen sites en de contacten met officiële instanties hebben ons aangezet tot het maken van een officieel jaarverslag.

Indien u een versie op papier wilt ontvangen, kunt u hierom vragen via ons mailadres:

malibongwefund@hotmail.com,

of via een brief aan het secretariaat.

Om onze nieuwsbrief digitaal te kunnen versturen, ontvangen wij graag uw e-mailadres.

U kunt dit sturen naar:

malibongwefund@hotmail.com

The Rainbow Nation – een fascinerend overzicht van hedendaagse Zuid-Afrikaanse beeldhouwkunst

Mocht u deze zomer toevallig een bezoek aan Den Haag/Scheveningen brengen, vergeet dan niet om even lang het Lange Voorhout te lopen en het museum Beelden aan Zee in Scheveningen aan te doen. U ziet een unieke tentoonstelling op het Lange Voorhout in de open lucht (t/m 9 september) van 20 beelden en in Beelden aan Zee ruim 40 prachtige sculptures (t/m 30 september). Nog nooit eerder is de Zuid-Afrikaanse beeldhouwkunst op deze schaal in Europa te zien geweest. Fascine-

rend! Indrukwekkend! De hele geschiedenis van Zuid-Afrika komt voorbij in de kunst. Verder zijn er nog beelden bij het ANWB-hoofdkantoor en in Wassenaar (er is een speciale fietsroute ontworpen).

Op 18 juli wordt in Den Haag (Johan de Wittlaan) het Nelson Mandela Monument onthuld van de kunstenaar Arie Schippers. Het beeld is 3,5 m hoog en er achter worden voetstappen in een natuurstenen wandelpromenade gefreesd. Het hele monument gaat "Long Walk to Freedom" heten. Hoe het beeld van Mandela is gemaakt, is te zien op een video in Beelden aan Zee. Heel bijzonder.

www.therainbownation.nl

Het crècheproject

Vorig jaar hebben we voor de tweede keer de opleiding betaald van 20 crècheleidsters in Mamelodi, een township bij Tshwane (Pretoria). De leidsters volgen een opleiding Early Childhood Development en Business Management, van drie maanden. Elke dag met het busje heen en weer naar Pretoria. Ook dit jaar hebben we opnieuw 20 vrouwen kunnen financieren dankzij extra financiële bijdragen van Het Goede Doelen Winkeltje, Keizersgrachtkerk Amsterdam projecten en Stichting Fidos ideële doelen.

Op dit moment zijn de laatste 20 vrouwen nog in opleiding. De onderstaande foto is van de vorige groep.

Als deze groep gediplomeerd is, hebben we in totaal 60 vrouwen kunnen financieren voor 60 crèches, bij elkaar ca. € 22.000. Dit betekent dat elke crèche nu een gediplomeerd leidster heeft. Fantastisch, dankzij uw onmisbare steun.

Zoals al eerder gezegd, zijn de kinderen die deze crèches bezoeken erg kwetsbaar. Zij komen niet in aanmerking voor 'gewone' crèches. De meesten komen uit eenoudergezinnen, of gezinnen waar alleen grootouders zijn. Vaak zijn ze ook al besmet met HIV/Aids en geld voor een gewone crèche is er niet. De omstandigheden waarin de leidsters moeten werken zijn armoedig.

Hier wordt nu iets aan gedaan door de Stichting Stedenband Delft-Mamelodi, met elementair speelmateriaal, matrasjes, verbouw, etc. Door onze gezamenlijke inspanning hopen we op vooruitgang. Beelden zeggen vaak meer – daarom hiernaast wat indrukken, foto's die ik vorig jaar genomen heb. De cursisten zijn erg enthousiast en heel trots op hun diploma.

We hebben een uitvoerige dvd ontvangen waarop we ze aan het werk zien. Helaas is er geen woord van te verstaan, maar het enthousiasme straalt er vanaf. En als je ze ontmoet, is het een warme omhelzing met "Oh Mali-bongwe, thank you so very much!".

Foto's Gonny Smitskamp

